

Hvorfor finnes det klimarealister?

Teorien om «menneskeskapt global oppvarming grunnet vårt CO2 utslipp» tok fart på 80 og 90 tallet med FNs klimapanel og Kyotoavtalen.

Jon Kinde

DEBATT

Enorme ressurser ble satt inn for å «sannsynliggjøre» at mennesket «forurens» kloden med CO2 og at dette ville føre til enorme skader for menneskeheten.

Enkelte personer tok det enda lengre og ga menneskeheten dødsstøtet hvis ikke CO2 utslippene kuttet drastisk, noen driver på enda.

Det var så overbevisende at til og med en nobelpris ble utdelt.

«Menneskeskapt global oppvarming» ble en god politisk sak i mange land.

Menneskets CO2 utslipp er tett knyttet opp mot økonomisk aktivitet, den som har makt over dette fikk et nytt maktmiddel. Arbeidet med å innføre CO2 avgifter, kutt i CO2 utslipp, renseteknologi, alternative energikilder etc. ble satt i gang. En helt ny industri ble født, med enorme økonomiske interesser; de skulle skape «lav karbon samfunnet».

Det ble også en gylden mulighet til å overføre store summer til u-land, de føler effekten av våre «synder» og skal få erstatning. Alt iscenesatt med den samme mantraet: «temperaturen må ned med 2 grader, hvis ikke vil all verdens katastrofer ramme oss», folk ble redde og hengte seg ukritisk på, som planlagt.

Klimarealister

At klima er politikk skjønner vi når klimarealister utilbørlig blir karakterisert som: «klimatullinger, høyrepopulister, motkrefter, dissidenter, industriligaer og de ytrer seg på lite troverdige marxistiske hjemmesider». Det er sterke politiske krefter i sving, vitenskapen er uinteressant, den er vedtatt og skal ikke forstyrres. Alle midler tas i bruk, klimasaken er satt utenfor vårt demokratiske system.

Kun tre prosent av klimastoff i norsk media er kritisk til FNs klimapanel. (En ubehagelig sannhet om norsk klimadekning. Masteroppgave i medievitenskap. Katrine Berrios Duarte) I de resterende 97 % av artiklene er mer enn 90 % av leserinnleggene kritiske til FNs klimapanel, altså klimarealister. Å ignorere folkedjupet og forskingsmiljøer med arroganse har vært mangt et regimes undergang.

Problemene oppstår når vitenskapen skal forklare drivhuseffekten. Vanndamp står for 95 %, mennesket bidrar med mindre enn 0,28 %. Hvis vi tar med andre drivhusgasser som metan, N₂O, CFC o.s.v. blir bidraget enda mindre, promiller. I vitenskapelige termer er dette ubetydelig. Det er store usikkerheter i vitenskapen hvordan CO₂ kretsløpet fungerer, blant annet:

«Vi kan ikke beskrive klimasystemet fordi vi ikke kjenner klimasystemet fullstendig. Endringene fra 1961-1990 til 1979-2008 er nok i betydelig grad forårsaket av naturlig klimavariabilitet. Ferske analyser (Overland 2008, Benestad & Hanssen Bauer, 2009) antyder imidlertid at menneskeskapte klimaendringer kan ha bidratt til disse endringene». (Norsk klimasenter) For å tilfredsstille politikerne antyder de at mennesket kan ha bidratt, det er sannsynlig.

De er ikke sikre

Uttrykket sannsynlig brukes i alle rapporter fra FNs klimapanel, de er ikke sikre. Siden mennesket er nysgjerrig av natur burde de stille spørsmålet, hva er det da som styrer klimaet? Det gjør de ikke, siden det er «konsensus» og debatten er avsluttet.

Ole Henrik Ellestad, tidligere professor ved Universitetet i Oslo, sier det bare er FNs klimapanel IPCC som framstiller det som om det er enighet rundt karbondioksidets kretsløp». (Forskning.no) Klimaforskningen i FNs klimapanel er den eneste vitenskapen hvor man ikke ønsker å finne årsaker og sammenhenger, av politiske hensyn. Derfor forskes det selvsagt andre steder og med andre metoder; og man får andre resultater. Forskning som måler CO₂ i kull viser at CO₂ innholdet i atmosfæren for 270 millioner år siden var 4400 ppm, mot dagens 380 ppm, men temperaturen var som i dag. (geocraft.com)

Is-smelting på Grønland: «Årsaken til kalvingen fra Petermannbreen på Grønland er økt luft- og havtemperatur, men vi vil likevel ikke slå fast at det skyldes menneskeskapte klimaendringer. Mens forskerne registrerte mer kalving på østsiden av Grønland for noen år siden, har det ikke skjedd noe særlig der det siste året. (Ola M. Johannessen. Nansen senter)

Virkelighetssans

Å være realist betyr å ha virkelighetssans. (Wikipedia) Dermed finner vi klimarealister i alle deler av klimasaken, FNs klimapanel som tar forbehold, klimaforskere fra begge leire, store deler av befolkningen pluss «noen gamle gubber på Maxi».

Klimarealistene finnes fordi de er sterkt uenig i at politikken styrer vitenskapen. De ønsker at all klimaforskning skal legges til grunn, at menneskets utslipp av CO₂ frikjennes som forurensing og årsak til klimaendringer; og at ressursene settes inn der de har realistisk effekt for miljøet. De er sterkt imot den konstruerte skremsepropaganda klima-alarmistene står for, den skaper bare unødig angst og uro hos befolkningen. Klimarealismen er økende over hele verden, både i klimaforskermiljøer, politikere fra alle retninger og hos folk flest.

Klima-alarmistene er lite troverdige med sin debattvegring og arroganse; og de er tvunget til å ta klimarealistene på alvor. Klimarealister er like opptatt av miljø, velferd og en bedre verden som alle andre. Men det skal skje på en slik måte at vitenskapen setter retningslinjer for politikken, ikke omvendt.

(21.09.2010 kl. 05:00)